Súd:	Okresný súd Stará Ľubovňa
Spisová značka:	6C/23/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu:	8523200793
Dátum vydania rozhodnutia:	18. 12. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Miriam Szárazová
ECLI:	ECLI:SK:OSSL:2024:8523200793.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Stará Ľubovňa sudkyňa JUDr. Miriam Szárazová v spore žalobcov: 1. A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. D. XXX, XXX XX C. D., 2. E. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. D. XXX, XXX XX C. D., 3. mal. A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX, XXX XX C. D., zastúpený zákonným zástupcom: E. B., nar. XX.X.XXXX, matka, 4. mal. D. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. D. XXX, XXX XX C. D., zastúpený zákonným zástupcom: E. B., nar. XX.X.XXXX, matka, žalobcovia v 1. až 4. rade právne zastúpení: Advokátska kancelária JUDr. Pavel Labáth, s.r.o., so sídlom Holíčska 3043/13, 851 05 Bratislava, IČO: 52 003 183, proti žalovaným: 1. F. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. D. XXX, XXX XX C. D., 2. KOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, v konaní o priznanie náhrady nemajetkovej ujmy, takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaný v 1. a žalovaný v 2. rade sú p o v i n n í zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 12.000,- eur, žalobkyni v 2. rade sumu 12.000,- eur, žalobcovi v 3. rade sumu 2.000,- eur, žalobcovi v 4. rade sumu 1.000,- eur, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že v rozsahu plnenia jedného zo žalovaných zaniká povinnosť plnenia druhého žalovaného.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žalobcom v 1., 2., 3., a 4., rade súd p r i z n á v a voči žalovaným v 1. a 2. rade náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy, pričom o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobcovia sa podanou žalobou domáhali voči žalovaným náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle ust. § 13 nasl. Občianskeho zákonníka, pričom žiadali, aby žalovaní zaplatili žalobcovi v 1. rade sumu 50.000,- eur, žalobkyni v 2. rade sumu 50.000,- eur, žalobcovi v 3. rade sumu 25.000,- eur a žalobcovi v 4. rade sumu 25.000,- eur s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného, zároveň žalobcovia žiadali náhradu trov konania.

2.1 Žalobcovia žalobu dôvodili tým, že dňa 16.07.2020, v čase cca 15:10 hod. F. B. – žalovaný v 1. rade, ako vodič osobného motorového vozidla zn. Ford Mondeo, EČV: G., cúval s týmto vozidlom pred domom č.s. 333 v obci Šarišské Jastrabie, pričom nevenoval dostatočnú pozornosť jeho vedeniu a zadnou časťou vozidla zachytil na zemi sediacu mal. H. B., nar. XX.XX.XXXX, ktorá sa dostala pod vozidlo, pričom došlo časťou vozidla k tlaku na hlavu dieťaťa o zem a boli jej spôsobené závažné zranenia — zlomenina klenby a spodiny lebečnej s následným rozdrvením mozgu, následkom čoho došlo na mieste k úmrtiu maloletej H. B.. Na základe uvedeného bol žalovaný v 1. rade trestným rozkazom Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1T/70/2020-199, vydaným dňa 12.10.2020, uznaný vinným zo spáchania prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona.

2.2 V čase dopravnej nehody malo osobné motorové vozidlo zn. Ford Mondeo, EČV: G. uzavreté povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla u žalovaného v 2. rade – KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group.
2.3 Zomrelá mal. H. B. bývala pred nehodou v rodinnom dome v obci C. D. spolu so svojimi rodičmi a bratom A.. H. bola živé dieťa, zdravé, už chodila, behala, na svoj vek bola veľmi vyspelá. Rodičia svoje dieťa milovali a boli šťastní, ako sa ich dieťa vyvíja, zabezpečovali pre neho všetko, čo dieťa v jej veku potrebuje. Matka mal. dieťaťa bola v čase nehody na materskej dovolenke a bola v 7 mesiaci tehotenstva so synom D.. Po nehode bola psychicky na dne, musela užívať aj antidepresíva, avšak vzhľadom k vysokému štádiu tehotenstva musela byť dávka opatrne redukovaná. Otec pracuje ako tesár. Obaja rodičia vytvárali mal. H. a jej bratovi A. (a po narodení aj D.) veľmi dobré rodinné prostredie, poskytovali im náležitú starostlivosť, aj finančné zabezpečenie ich potrieb. Brat mal. H. — mal. A. mal v čase nehody 4 roky, ale veľmi živo vnímal existenciu svojej sestry H., mali sa veľmi radi, hrávali sa spolu, trávili spolu všetok voľný čas a boli na sebe citovo závislí.
2.4 Žalobcovia uviedli, že pasívna legitimácia žalovaného v 1. rade je daná porušením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Pasívna legitimácia žalovaného v 2. rade je daná s poukazom na zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.
2.5 Z dôvodu zavineného protiprávneho konania žalovaného v 1. rade došlo k úmrtiu maloletej H. B. - dcéry a sestry žalobcov. Smrť maloletej H. B. je v priamej príčinnej súvislosti so zavineným protiprávnym konaním žalovaného v 1. rade, v dôsledku čoho došlo ku škodlivému následku - závažnému, intenzívnemu a dlhodobo trvajúcemu zásahu do osobnostných práv žalobcov v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka. Vzniknutá ujma je v zásade ničím nereparovateľná.
2.6 Žalobcovia poukázali na rozhodovaciu prax iných súdov, kde v obdobných prípadoch súdy priznali náhradu nemajetkovej ujmy od 20.000,- eur do 40.000,- eur. Uviedli, že v prípadoch, na ktoré poukázali, sa nejedná o smrť maloletého dieťaťa, ako je tomu v podanej žalobe, čo je určite tragickejší a mimoriadny zásah, naviac žalobkyňa v 2. rade - matka bola v čase úmrtia mal. Bianky v siedmom mesiaci tehotenstva.

3.1 Žalovaný v 2. rade vo vyjadrení k žalobe uviedol, že v konaniach vo veciach ochrany osobnosti platí, že dôkazné bremeno nesú žalobcovia, teda osoby, ktoré tvrdia, že im bola spôsobená nemateriálna ujma neoprávneným zásahom.
3.2 Žalovaný v 2. rade namietal výšku uplatňovanej náhrady nemajetkovej ujmy žalobcov, ktorú považuje za neprimeranú. Uviedol, že pri posudzovaní výšky náhrady i materiálnej ujmy najmä pri dopravných nehodách sú významné okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu došlo. Vždy musia byť zisťované okolnosti nielen na strane pôvodcu zásahu (napr., či išlo na strane prevádzkovateľa motorového vozidla, ktorý spôsobil dopravnú nehodu, len o určitú ľahkú nedbanlivosť alebo naopak o hrubú nedbanlivosť), ale aj na strane dotknutej osoby, napríklad, aký podiel samotnej postihnutej osoby na priebehu činnosti pôvodcu vyúsťujúcej do neoprávneného zásahu. Tým je sledovaný cieľ, aby pri určení konkrétnej výšky peňažného zadosťučinenia bolo možné v rámci súdu, ktorá práve na tomto mieste dostáva veľký priestor, a v súlade s princípom spravodlivosti pružne prihliadnuť na najrôznejšie momenty, za ktorých k neoprávnenému zásahu došlo. Súd však pri tom musí vychádzať vždy z čo najúplnejšieho skutkového stavu a opierať sa o preskúmateľne konkrétne hľadiská.
3.3 Žalovaný uviedol, že chápe tragický rozmer tejto udalosti a berie do úvahy aj ľudskú stránku veci, avšak z aktuálnej rozhodovacej praxe všeobecných súdov vyplýva značný rozptyl priznávaných súm odškodnenia nemajetkovej ujmy. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozhodnutia, ktorými bola priznaná nemajetková ujma pozostalým rodičom mal. dieťaťa od 10.000,- eur do 12.000,- a pozostalému súrodencovi sumu 2.000,- eur.
3.4 Samotní žalobcovia predložili súdu judikáty súdov Slovenskej republiky, kde ani v jednom prípade súd nepriznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške požadovanej žalobcami. Navyše rozsudky uvádzané žalobcami sa týkajú smrti plnoletých detí rodičov, teda detí, ktoré prakticky celý svoj život prežili a zdieľali s rodičmi, resp. príbuznými a v mnohých prípadoch sa o týchto rodičov starali, resp. im finančne a inak pomáhali.
3.5 Nebohá bola maloletým dieťaťom v nízkom veku, žalobcovia na ňu neboli odkázaní výživou, ani inak, žalobcovia v 1. a 2. rade majú ďalšie deti a žalobca v 3. rade súrodenca a na tieto skutočnosti by mal súd pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy prihliadať.
3.6 Žalovaný v 2. rade má za to, že pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy by mal súd vziať do úvahy aj skutočnosť, že žalobcovia v 1. a 2. rade hrubo zanedbali starostlivosť o veľmi malé dieťa, keď ho nechali bez patričného dozoru samé na dvore rodinného domu, čím sa výraznou mierou

pričinili k tragickému následku dopravnej nehody. O tom, že dieťa bolo ponechané na dvore samé bez náležitej starostlivosti, svedčí výpoveď starej matky maloletej, ktorú poskytla médiám, kde deklarovala, že žalobkyňa v 2. rade situáciu sledovala cez okno, teda nebola v blízkosti nebohej. Napriek tomu žalovaný v 2. rade nespochybňuje smútok žalobcov, avšak je presvedčený, že nenadobudol takú intenzitu, ktorá by odôvodňovala nárok na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch.
3.7 Žalovaný v 2. rade predložil súdu profil žalobkyne v 2. rade, t.j. matky maloletej na sociálnej sieti, kde vyslovil predpoklad, že ona ako matka by mala byt' smrťou dcéry najviac zdrvená, keďže žalobkyne v 2. rade, mesiac po smrti svojej dvojročnej dcéry zdieľa tanečné videá, profilovú fotku s filtrom, či fotografie z oslavy, na ktorej ani jeden zo žalobcov v 1. až 3 . rade nevyzerá byť hlboko zarmútený stratou dcéry a sestry. Žalovaný v 2. rade pripúšťa, že každý žiali svojím spôsobom, avšak žalovaný v 2. rade má za to, že správanie matky nenasvedčuje hĺbku ujmy odôvodňujúcu priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.
3.8 Vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu v 3. rade, ktorý mal v čase smrti nebohej tri roky (nie štyri, ako tvrdia žalobcovia), žalovaný v 2. rade uviedol, že je vedecky preukázané, že deti si začínajú pamätať až obdobie okolo piatich až šiestich rokov a neskôr, prvé tri — štyri roky svojho života si prakticky nepamätajú, resp. veľmi rýchlo zabúdajú na udalosti, ktoré sa v tom čase stali. Ako uvádza odborná literatúra, spomienky z tohto obdobia sú len fiktívne a sú vytvárané sprostredkovane z rozprávania iných ľudí, tieto spomienky nie sú reálne. (Žalovaný v 2. rade o tom predložil článok z internetového portálu www. I.) Pokiaľ žalovaný aj pripustí, že žalobca v 3. rade mal k nebohej vyvinutý nejaký vzťah, tento vzťah v nijakom prípade nemohol byť takej intenzity a pretrhnutie väzieb nemohlo byť pre žalobcu v 3. rade takou traumou, ktorá by odôvodňovala priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 25.000,- eur.
3.9 Nárok žalobcu vo 4. rade považuje žalovaný v 2. rade za absolútne nedôvodný, má za to, že je vylúčený vznik psychickej ujmy z dôvodu straty osoby, ktorú nepoznal a nikdy sa s ňou nestretol. Žalobcovia v žalobe tvrdia, že došlo k nezvratnej deštrukcii rodinných, výsostne osobných medziľudských väzieb. V prípade žalobcu v 4. rade nemohlo dôjsť k akejkoľvek deštrukcii väzieb, nakoľko žiadne neboli medzi ním a nebohou vytvorené.
3.10 Podľa žalovaného je potrebné z hľadiska primeranosti a spravodlivosti, okrem iného prihliadať aj na výšku odškodnenia, ktoré je poskytované pozostalým v súvislosti s úmrtím ich blízkej osoby v dôsledku úmyselného násilného trestného činu, pričom poukázali na ust. § 12 ods. 2 a § 13 zák. č. 274/2017 Z.z.
3.11 Žalovaný navrhol, aby súd žalobu zamietol a priznal žalovanému v 2. rade nárok na náhradu trov konania.
4. Žalovaný v 1. rade vo vyjadrení k žalobe uviedol, že je mu veľmi ľúto, že nechtiac zapríčinil smrť maloletého dieťaťa, o to viac, že je bratranec jej matky. Za jeho previnenie mu bol uložený súdom trest, ktorý s pokorou prijal. Vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy uvedenej v žalobe, poukázal na to, že motorové vozidlo, ktorým dieťa zrazil, malo v čase udalosti uzatvorené povinné zmluvné poistenie v poisťovni KOOPERATIVA, z čoho vyplýva, že poisťovňa je povinná nahradiť akúkoľvek škodu, ktorá bola spôsobená prevádzkou vozidla.
5. Súd vo veci nariadil predbežné prejednanie sporu, nakoľko žalobcovia nereagovali na uznesenie súdu v zmysle § 167 ods. 3 CSP a nevyjadrili sa k vyjadreniu žalovaných. Žalobcovia až deň pred predbežným prejednaním sporu zaslali súdu vyjadrenie. Uviedli, že smrť dieťa je jedna z najtragickejších udalostí v živote rodiča, naviac žalobkyňa v 2. rade bola v danom čase v 7. mesiaci tehotenstva, čo z hľadiska fyzického, či psychického, možno pokladať za okolnosť hodnú osobitného zreteľa. K námietkam žalovaného v 2. rade, že dieťa nechala bez dozoru, uviedli, že sa jednalo o dvor rodinného doma, nejedná sa o verejný priestor, ani cestnú komunikáciu, takže aj keď maloleté dieťa je samé na dvore, nepovažujú to za hrubé zanedbanie starostlivosti, ako to uvádza žalovaný v 2. rade. Vo vzťahu, k fotografiám, na ktoré poukazuje žalovaný v 2. rade, uviedli, že tento sa stavia do pozície psychológa a určuje, ako má kto prežívať stratu dieťaťa, čo nesmie po smrti robiť a pod. Majú za to, že vyťahovanie informácií z osobného profilu, aj keď je verejne prístupný, je neetické a je špekulatívne na základe toho odvodzovať intenzitu smútku a zásahu do osobných a osobnostných práv žalobcov. Ďalej uviedli, že žalobcovia v 3. a 4. rade sú ochudobnení o zdieľanie spoločného života nielen v čase udalosti, ale aj spoločného života do budúcnosti. Na predbežnom prejednaní sporu strany sporu prezentovali vôľu – možnosť uzatvorenia sporu zmierlivou cestou. Následne bolo vo veci nariadené pojednávanie. Strany sporu zotrvali na svojej právnej i skutkovej argumentácii.
6. Žalobca v 1. rade - otec mal. dieťaťa uviedol, že mal. dcéra mu bude stále chýbať v jeho srdci. V čase tragickej udalosti nebol doma, bol v práci. Dcéra je pochovaná v dedine a na cintorín chodia každý druhý týždeň i s mal. deťmi. Sviatky, ako napr. Vianoce, už neprežívajú tak, ako predtým, sú smutnejšie. Uviedol, že napriek tomu, že má rád svoje deti (synov), mal. H. mu chýba a ostane mu v srdci. O mal. dcéru sa starala manželka, žalobca v 1. rade chodil do práce a po práci večer sa s ňou hral. Staral sa,

aby mal. dcéra – jeho deti mali všetko, čo potrebujú, aby netrpeli (nemali čo jesť) tak, ako on, keď bol dieťaťom. O mal. synovi A. (žalobcovi v 3. rade) povedal, že mu sestra chýba, keď vidí fotku, zamyslí sa a začne plakať. Na otázku, aby sa vyjadril k fotografiám zverejneným na sociálnej sieti, žalobca v 1. rade uviedol, že išiel na oslavu, lebo to chcel otcov brat, ale sa tam nezabával, trpel tam.
7. Žalobkyňa v 2. rade - matka mal. dieťaťa vo svojej výpovedi uviedla, že mala s dcérou veľmi dobrý vzťah, starala sa o ňu od rána do večera tak, ako každá matka. Dcéra im chýba, je však dobré, že má i synov. Smrť dcéry znášala veľmi zle, užívala lieky čo mala doma, a to Panadol. U lekára nebola. Na cintorín chodieva každé dva týždne spolu i so synmi. V čase nehody starší syn ešte nechodil do školy, stále bol spolu s mal. H.. Syn jej hovorí, že mal. H. by s ním už chodila do školy. V daný deň žalobkyňa v 2. rade išla ku svokre a mal. dcéru H. vzala so sebou, aby nebola sama doma. Maľovali byt, dvere boli otvorené. Žalobkyňa v 2. rade sa pozrela von oknom a videla, že žalovaný v 1. rade cúva, len povedala, že čo ju nevidí, vybehla von, ale bolo už neskoro. Vo vzťahu k fotografiám, ktoré predložil žalovaný v 2. rade uviedla, že na oslave boli, lebo na nich naliehal svokrov brat, veľmi trval na tom, aby prišli. Žalobcovia tam nechceli ísť, len svokrov brat im povedal, že nech prídu, že budú doma len plakať. Preto išli na oslavu, na nej sa nezabávali, len tam sedeli a plakali.
8. Žalovaní v 1. rade uviedol, že so žalobkyňou v 2. rade je v príbuzenskom pomeru, sú bratranec a sesternica. Na otázku, aby popísal, ako sa stala nehoda, uviedol, že sadol si do aut, zaradil spiatočku, pomaly cúval, nič nepočul, lebo mal vytiahnuté okná hore. Potom vyšiel von z auta a ostal šokovaný, išiel do domu. Žalobcom pomohol kopať hrob, kúpil výzdobu – kvety na pohreb.
Súd skutkový stav podriadil pod tieto zákonné ustanovenia:
9. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

10. Podľa § 13 ods. 1 OZ fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

11. Podľa § 13 ods. 2 OZ pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa ods. 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločností má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej umy v peniazoch.

12. Podľa § 13 ods. 3 OZ výšku náhrady podľa ods. 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej umy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

13. Podľa § 15 OZ po smrti fyzickej osoby patrí uplatňovať právo na ochranu jeho osobnosti manželovi a deťom, a ak ich niet, jeho rodičom.

14. Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku 31.10.2010 (ďalej len zákon o povinnom zmluvnom poistení). Tento zákon upravuje povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „poistenie zodpovednosti“) a zriadenie Slovenskej kancelárie poisťovateľov (ďalej len „kancelária).

15. Podľa § 4 ods. 1 cit. zákona poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poistnej zmluve.

16. Podľa§ 4 ods. 2 cit. zákona poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu
a/ škody na zdraví a nákladov pri usmrtení,
b/ škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci,
c/ účelne vynaložených nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa písmen a), b) a d), ak poisťovateľ nesplnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 písm. a) alebo písm. b) alebo poisťovateľ neoprávnene odmietol poskytnúť poistné plnenie, alebo neoprávnene krátil poskytnuté poistné plnenie,
d/ ušlého zisku

17. Podľa § 4 ods. 3 cit. zákona poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil príslušným subjektom uplatnené, preukázané a vyplatené náklady zdravotnej starostlivosti, nemocenské dávky, dávky nemocenského zabezpečenia, úrazové dávky, dávky úrazového zabezpečenia, dôchodkové dávky, dávky výsluhového zabezpečenia a dôchodky starobného dôchodkového sporenia, ak poistený je povinný ich nahradiť týmto subjektom.

18. Podľa § 4 ods. 4 cit. zákona poistený má právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa odseku 2, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak.

19. Podľa § 15 ods. 1 zák. o povinnom zmluvnom poistení náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

20. Podľa § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

Súd dospel k záveru:
21. Aktívna vecná legitimácia v konaní žalobcov v konaní je daná, pretože u každého z nich došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv. Žalobcovia v 1. a 2. rade sú rodičia zosnulej H. a žalobca v 3. rade je jej brat, ktorý v rozhodnom čase mal takmer 4 roky. Žalobca v 4. rade je taktiež brat zosnulej, avšak tento sa narodil 2 mesiace po jej smrti. Fyzická osoba nadobúda spôsobilosť na práva a povinnosti svojím narodením, pričom treba konštatovať, že spôsobilosť na práva a povinnosti má už počatý plod v tele matky (nasciturus) pod odkladacou podmienkou, že sa narodí živý (Števček, M. a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck,2016, s. 254 - 257). Vzhľadom na uvedené právo na ochranu osobnosti vzniká každému jednotlivcovi od okamihu narodenia, ale zároveň je takáto ochrana priznaná aj počatému, ešte nenarodenému dieťaťu (nasciturus) a v zmysle dikcie ust. § 7 ods. 2 OZ zaniká smrťou fyzickej osoby, poprípade vyhlásením súdu. Preto súd dospel k záveru, že aktívne vecne legitimovaným v konaní je i žalovaný v 4. rade. Súd mal preukázaný príbuzenský vzťah žalobcov, na základe predložených rodných listov žalobcov v 3. a 4. rade a sobášneho listu žalobcov v 1. a 2. rade.

22. Pasívna vecná legitimácia v konaní u žalovaného v 1. rade je preukázaná na základe právoplatného trestného rozkazu Okresného súdu Stará Ľubovňa, sp. zn. 1T/70/2020, v zmysle ktorého bol žalovaný v 1. rade uznaný vinným za protiprávne konanie, keď spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej došlo k usmrteniu mal. H., dcéry žalobcov v 1. a 2. rade a sestry žalobcov 3. a 4. rade. Tým bola preukázaná zodpovednosť žalovaného v 1. rade za neoprávnený zásah do práv na ochranu osobnosti, t.j. do práv na súkromie, rodinný život žalobcov, ktorý dôsledkom dopravnej nehody bol natrvalo narušený. Táto zodpovednosť žalovaného v 1. rade je objektívnou zodpovednosťou, t.j. zodpovednosťou bez ohľadu na zavinenie.

23. Pasívna legitimácia žalovaného v 2. rade v spore je daná podľa ust. § 823 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 15 ods. 1 a § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z..

24. Zásah do osobnostných práv žalobcov nastal momentom smrti ich dcéry a sestry mal. Bianky, dňa 16.7.2020.

25. Žalobcovia si podanou žalobou uplatnili náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za neoprávnený zásah do ich súkromného a rodinného života. Ust. § 11 Občianskeho zákonníka upravuje ochranu súkromia, ktorá zahŕňa i právo fyzickej osoby vytvoriť a udržiavať vzťahy s inými ľuďmi, predovšetkým v citovej oblasti, aby bolo možné rozvíjať a napĺňať vlastnú osobnosť a viesť rodinný život. Súkromie v sebe zahŕňa aj sféru rodinného života. Zásahom do práva na ochranu súkromia fyzickej osoby, potom je aj zásah spočívajúci v úplnej deštrukcii úzkej rodinnej väzby usmrtením člena rodiny.

26. Ak medzi fyzickými osobami existujú sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, môže porušením práva na život jednej z nich dôjsť k nedovolenému zásahu do práva na súkromie druhej z týchto osôb. Takýmto protiprávnym zásahom tretej osoby do práva na súkromie, resp. práva rodinný život, môže byť ďalšiemu účastníkovi vzťahu spôsobená taká ujma, ktorá mu čiastočne alebo úplne bráni naplno napĺňať jeho citové potreby, t.j. nemajetková ujma

postihujúca inú ako majetkovú sféru osobnosti, sféru osobnostnú, ku ktorej nepochybne patrí aj citová (emocionálna) ujma. Ak dôjde ku smrti jedného z členov rodinného vzťahu, pozostalá osoba môže utrpieť citovú ujmu vo forme šoku, smútku zo straty blízkej osoby a takisto aj spoločenstva (vzťahu) s blízkou osobou. (rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/265/2009 z 17.2.2011)

27. Vychádzajúc z § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch súdom neustanovuje zákon žiadne medze. Pre určenie tejto výšky náhrady nemajetkovej ujmy sú však zakotvené taxatívne dve kritéria: závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy (čím závažnejšia je čo do svojej intenzity i svojho trvania, tým vyššia by mala byť aj čiastka peňažného zadosťučinenia) a ďalej veľmi široko chápané okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo (pričom vždy musia byť zisťované okolnosti nielen na strane pôvodcu zásahu, ale aj na strane postihnutej osoby, konkrétne, napríklad, aký je podiel samotnej postihnutej osoby na priebehu činnosti pôvodcu vyúsťujúcej do neoprávneného zásahu). Druhé kritérium (okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo), je stanovené zámerne veľmi všeobecne tým, že by malo byť uplatnené vo vzťahu ako k postihnutej fyzickej osobe, tak k osobe, ktorá neoprávnený zásah spôsobila (napr., či išlo na strane pôvodcu neoprávneného zásahu len o určitú ľahkú nedbanlivosť alebo naopak o úmysel). Tým je sledovaný cieľ, aby pri určení konkrétnej výšky peňažného zadosťučinenia bolo možné v rámci voľnej úvahy súdu, ktorá práve na tomto mieste dostáva veľký priestor, a v súlade s princípom spravodlivosti pružne prihliadnuť na najrôznejšie momenty, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo. Súd musí pritom však vychádzať vždy z čo najúplnejšieho skutkového stavu a opierať sa o preskúmateľné konkrétne hľadiská. Maximálna čiastka peňažného zadosťučinenia, ktorú môže súd priznať, je ohraničená výškou žalobcom požadovaného peňažného zadosťučinenia, ktorá musí byť zrejmá zo žalobného návrhu.

28. Žalobcovia v 1. a 2. rade – rodičia zosnulej mal. H. si žalobou uplatnili nemajetkovú ujmu v sume každý jeden po 50.000,- eur a súrodenci mal. H. po 25.000,-- eur, t.j. spolu 150.000,- eur.

29. Súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného v 2. rade, že v prejednávanom prípade je okrem iného potrebné prihliadať aj na výšku odškodnenia, ktoré je poskytované pozostalým v súvislosti s úmrtím ich blízkej osoby v dôsledku úmyselného násilného trestného činu. V tomto smere súd poukazuje a plne sa stotožňuje s názorom uverejneným v online časopise Súkromné právo 3/2020 v článku „Určovanie výšky náhrady nemajetkovej ujmy sekundárnych obetí, od autorky Mgr. Veroniky Trojčákovej, PhD.: „Zákon o obetiach TČ ustanovuje pevnou sumou výšku odškodnenia v prípade spôsobenia smrti v dôsledku trestného činu na 50-násobok minimálnej mzdy (§ 12 ods. 2 zákona o obetiach TČ), ktorú možno z osobitných dôvodov primerane znížiť (§ 14 zákona o obetiach TČ). Odvíjať rýdzo súkromnoprávne nároky od verejnoprávnych predpisov, ktorými na seba štát dobrovoľne preberá záväzok odškodnenia pri najzávažnejších zásahoch do osobnej a telesnej integrity (a ktorého výška závisí výlučne od „nastavených parametrov sociálneho štátu“), nie je presvedčivé. Vzhľadom na to, že v zákone o obetiach TČ na seba štát preberá záväzok kompenzovať dôsledky spôsobené trestnou činnosťou iných subjektov, tu, podľa nášho názoru, nie sú prítomné také spoločné znaky, ktoré by zdôvodňovali analogickú aplikáciu tejto maximálnej výšky odškodnenia na rýdzo súkromnoprávne vzťahy medzi sekundárnou obeťou a pôvodcom protiprávneho zásahu. Navyše, záväzok štátu uhradiť obetiam trestných činov určitú peňažnú čiastku je len podporným mechanizmom a nevylučuje súkromnoprávny nárok na náhradu voči skutočnému páchateľovi ako pôvodcovi zásahu v rozsahu, v akom nebol pokrytý poskytnutou sumou zo strany štátu. Poškodenej osobe preto zákon o obetiach TČ nebráni uplatniť si zvyšnú sumu náhrady za nemajetkovú ujmu priamo voči porušiteľovi. Považovať tak sumu odškodnenia v zákone o obetiach TČ za akýsi horný limit nemajetkovej ujmy vo všeobecnosti nemožno považovať za správne. Vzťah medzi sekundárnou obeťou a škodcom by sa mal spravovať iba súkromnoprávnymi pravidlami určenými k jeho regulácii a výška náhrady by mala byť ustanovená podľa zákonných kritérií vykladaných spôsobom, aby bol čo najviac dosiahnutý cieľ týchto zákonných noriem.“

30. Pri stanovení výšky peňažnej náhrady súd prihliadol na úzke citové väzby k zosnulej mal. H.. V konaní bola preukázaná citová ujma žalobcov v 1. a 2. rade – rodičov, pre ktorý smrť mal. dcéry bola a je traumatizujúcim zážitkom, ktorý sa prejavil vo forme smútku zo straty dieťaťa a tento smútok pretrváva. Niet pochýb, že strata dieťaťa je pre rodiča mimoriadnym zásahom do jeho osobnostných práv. Podľa názoru súdu nie je možné favorizovať skutočnosť, či išlo o stratu maloletého dieťaťa alebo o stratu dospelého dieťaťa, na čo poukazoval v konaní žalovaný v 2. rade.

31. Výška primeraného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu. Závažnosť ujmy v rodinnom živote, v súkromnom živote a v citovom prežívaní žalobcov možno posudzovať len z objektívnych hľadísk, pretože nie je reálne, možno presne a empiricky zistiť, kto ako prežíva smrť blízkej osoby a do akej miery ho takáto okolnosť zasiahla v citovej oblasti a ako rýchlo a akým spôsobom je schopný sa s takouto udalosťou vyrovnať, alebo aspoň čiastočne zmieriť. Nie je možné vžiť sa do situácie každého zo žalobcov, ktorému nečakane zomrelo dieťa alebo súrodenec.

32. Pri určení peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadal súd u každého zo žalobcov predovšetkým na nenapraviteľný následok vzniknutý v dôsledku smrti, dôsledky, ktoré táto tragická nehoda u nich vyvolala. U žalobcov bola neoprávneným zásahom narušená celistvosť rodiny, bolo zasiahnuté ich rodinného a súkromného života, pričom následky sú trvalé a nezvrátiteľné. Vzťahy medzi nimi a nebohou boli silné, žili v spoločnej domácnosti, usporiadaným spôsobom, otec pracuje, matka zabezpečuje starostlivosť o maloleté deti, boli v dennodennom kontakte, spoločne prežívali udalosti bežného života. V dôsledku tragickej smrti došlo k nesmierne závažnej ujme na práve žalobcov na rodinný život, spočívajúcej v strate dcéry a sestry, čím sú do budúcnosti ochudobnení v citovej oblasti.

33. Žalobcovia, ako aj žalovaný v 2. rade poukazovali na množstvo súdnych rozhodnutí, pričom logicky volili práve tie, ktoré podporovali len ich tvrdenia a názor, zároveň si však musia byť vedomí, že nimi označené rozhodnutia vo vzťahu k výške náhrad už len vzhľadom na vysoko individuálne okolnosti každej veci nemôžu predstavovať „ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít“ podľa čl. 2 ods. 2 CSP a že existuje aj množstvo rozhodnutí priznávajúcich sumy nižšie/vyššie, než sú tie, na ktoré poukazujú. V tejto súvislosti i súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť iných súdov, z ktorej je zjavná rozdielnosť priznanej výšky nemajetkovej ujmy, napr. Okresný súd Čadca v rozsudku sp. zn. 5C/47/2011, v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/255/2018 priznal rodičom po 18.000,- eur a súrodencom po 6.000,- eur, Okresný súd Nové zámky v rozsudku sp. zn. 9C/121/2011, v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/8/2017 priznal rodičom, ktorí s nebohým nežili v spoločnej domácnosti po 10.000,- eur a bratovi 5.000,- eur, Okresný súd Liptovský Mikuláš v rozhodnutí sp. zn. 7C/256/2011, v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/264/2013 priznal rodičom po 10.000,- eur, Okresný súd Humenné v rozhodnutí sp. zn. 12C/60/2011, v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/212/2015 priznal rodičom po 20.000,- eur, Okresný súd Nitra v rozhodnutí sp. zn. 4C/119/2014 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu Nitra sp. zn.7Co/286/2017 priznal rodičom po 15.000,- eur a sestre 10.000,- eur, Okresný súd Vranov nad Topľou v rozhodnutí sp. zn. 5C/38/2012 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešov sp. zn. 20Co/183/2014 priznal rodičom 15.000,- eur a bratovi 5.000,- eur, Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 2Cdo/154/2010 odmietol dovolanie voči rozhodnutiu o priznaní náhrady za smrť dcéry obom rodičom po 17.000,- eur. V konaní Okresného súdu Banská Bystrica vedenom pod sp. zn. 20C/11/2015 súd rozsudkom zo dňa 06.10.2020, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/20/2021 zo dňa 26.05.2022 za situácie usmrtenia syna v dôsledku dopravnej nehody priznal pri 20 % spoluzavinení syna náhradu nemajetkovej ujmy matke v sume 13.200,- eur, v konaní Okresného sudu Lučenec vedenom pod sp. zn. 15C/4/2021 súd rozsudkom zo dňa 21.04.2022 za situácie usmrtenia syna v dôsledku dopravnej nehody priznal náhradu nemajetkovej ujmy matke v sume 10.000,- eur, v konaní Okresného súdu Prievidza vedenom pod sp. zn. 18C/381/2015 súd rozsudkom zo dňa 19.05.2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/322/2017 zo dňa 26.07.2018 za situácie usmrtenia syna a súrodenca v dôsledku dopravnej nehody priznal náhradu nemajetkovej ujmy obom rodičom zvlášť v sume 15.000,- eur a súrodencovi 10.000,- eur, konaní Okresného súdu Kežmarok vedenom pod sp. zn. 2C/47/2018 súd rozsudkom zo dňa 25.06.2019, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22Co/10/2020 zo dňa 23.03.2021 za situácie usmrtenia syna a brata v dôsledku dopravnej nehody priznal náhradu nemajetkovej ujmy obom rodičom a sestre každému po 25.000,- eur. Okresný súd Trnava rozsudkom z 28. apríla 2010 č. k. 37C 178/2009-73 určil, že odporca tým, že dňa 24.5.2007 viedol svoje vozidlo a nevenoval sa plne vedeniu vozidla a náležite nesledoval situáciu v cestnej premávke, v dôsledku čoho si nevšimol chodkyňu prechádzajúcu po prechode pre chodcov a ľavou prednou stranou vozidla do nej narazil, následkom čoho na následky zranení z tejto dopravnej nehody zomrela, zasiahol do osobnostných práv navrhovateľov, do ich práva na súkromie a rodinný život. Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľom 1/ a 2/ (rodičom zomrelej) nemajetkovú ujmu, každému vo výške 6.000,- eur a navrhovateľom 3/ a 4/ (súrodencom zomrelej) nemajetkovú ujmu každému vo výške 2.000,- eur. Krajský súd v Trnave na odvolanie navrhovateľov 1/ a 2/ rozsudkom zo 16. marca 2011 sp. zn. 11Co/90/2010 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti určenia

nemajetkovej ujmy navrhovateľov 1/ a 2/ tak, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 1/ sumu 15.000,- eur a navrhovateľke 2/ sumu 15.000,- eur všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

34. Tak, ako to vyplýva z vyššie citovaných rozhodnutí súdov rozhodovacia prax je rozdielna a výška nemajetkovej ujmy závisí od toho ktorého konkrétneho prípadu a okolností, ktoré boli a následne vznikli škodovou udalosťou v danej rodine. Kompenzuje sa citová ujma, emocionálne útrapy, bolesť a smútok, nepríjemné pocity úzkosti, smútku, zúfalstva, či pocity stresu, frustrácie a strata spoločenstva so zosnulou osobou.

35. Súd zohľadnil pri určení výšky nemajetkovej ujmy aj to, že išlo o nedbanlivostný trestný čin, žalovaný v 1. rade vyslovil ľútosť nad tým čo sa stalo to viac, že sú so žalobkyňou v 2. rade rodina. Pomáhal pri kopaní hrobu, kúpil kvety.

36. Vzhľadom na vyššie uvedené má súd za to, že u žalobcov v 1. a 2. rade, ktorí znášajú stratu dcéry najťažšie, je dôvodný nárok na nemajetkovú ujmu. Súd túto nemajetkovú ujmu však posúdil osobitne vo vzťahu ku každému jedenému žalobcovi a zároveň u oboch zohľadnil i tú skutočnosť, že psychický stav žalobcov v 1. a 2. rade si nevyžiadal medicínsky zásah. Žalobcom v 1. a 2. rade súd priznal nemajetkovú ujmu vo výške 12.000,- eur, túto považuje za primeranú daným okolnostiam i s poukazom na vyššie citovanú rozhodovaciu prax súdov. Vo vzťahu k žalobcom v 1. a 2. rade žalovaný v 2. rade žiadal, aby súd zobral do úvahy to skutočnosť, že rodičia mal. H. zanedbali svoje rodičovské povinnosti, keď mal. H. ponechali na dvore rodinného domu bez náležitej starostlivosti. Súd sa nestotožňuje s týmto názorom, a priklonil sa k názorovej argumentácií žalobcov. Mal. dieťa bolo síce samé bez dozoru dospelej osoby-rodiča, avšak bolo na dvore rodinného domu, nebolo na voľnom priestranstve, ani na cestnej komunikácii. Ďalej v tomto smere súd poukazuje i na názor vyjadrený v odbornom článku: Určovanie výšky náhrady nemajetkovej ujmy sekundárnych obetí od Mgr. Veroniky Trojčákovej, PhD, uverejnený na portály J.. K., a to, že nárok sekundárnych obetí voči pôvodcovi zásahu je samostatný a má vlastný právny základ (§ 13 OZ) a rozsah citovej ujmy nie je ovplyvnený tým, či sa obeť spolupodieľala na škodlivom výsledku (obeť v čase úmrtia v dôsledku dopravnej nehody nebola pripútaná, vodič motorky nemal prilbu alebo vozidlo riadil pod vplyvom alkoholu, či vyššou než povolenou rýchlosťou atď.), s ktorým sa súd plne stotožňuje.

37. U žalobcu v 3. rade brata zosnulej, súd znížil požadovaný nárok nemajetkovej ujmy na sumu 2.000,- eur, ktorá sa javí primeraná daným okolnostiam prípadu, s poukazom na vek žalobcu v 3. rade. Súd má za to, že napriek strate súrodenca, stratu dieťaťa rodič pociťuje oveľa intenzívnejšie. Súd sa nestotožnil s názorom žalovaného v 2. rade, ktorý predložil článok z internetového portálu J., že deti si začínajú pamätať v živote až obdobie okolo piatich - šiestich rokov. Podľa názoru súdu v danom prípade nejde o to, čo konkrétne si dieťa v danom prípade mal. žalobca v 3. rade pamätá z danej tragickej udalosti, ale ide o to, že v dôsledku tejto udalosti došlo k pretrhnutiu väzieb so súrodencom a o stratu možnosti ďalšieho rozvoja súrodeneckých vzťahov. Neodškodňujú sa len negatívne pocity a prežívanie, ale ujma na osobnostnom práve, najviac skutočnosť, intenzity zásahu do osobnostnej sféry súd vyjadril rozdielom výšky priznanej nemajetkovej ujmy.

38. Súd taktiež priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy i žalobcovi v 4. rade. Aktívnu vecnú legitimáciu v konaní súd zdôvodnil vyššie (viď bod 21). Súd pri určení výšky nemajetkovej ujmy vo vzťahu k žalobcovi v 4. rade zohľadnil ujmu v osobnostnom práve – straty väzby a rozvoja súrodeneckého vzťahu so zosnulou H., pričom skutočnosť, že v čase tragickej udalosti nebol ešte narodený súd zohľadnil pri určení výške priznanej nemajetkovej ujmy, pričom za primeranú súd považuje sumu 1.000,- eur.

39. Súd v tomto smere poukazuje i na to, že napr. v H. právna úprava nemajetkovej ujmy priznáva nasciturovi sumu 2.500,- eur. (Imrich Fekete, Náhrada nemajetkovej ujmy a povinné zmluvné poistenie vo svetle rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci Haasova, článok v časopise Poisťovníctvo ročník 22, 9/2014).

40. Súd dodáva, že v danom prípade nemajetková ujma nepredstavuje finančnú kompenzáciu straty dcéry a sestry, nakoľko stratu ľudského života nemožno vyjadriť peniazmi, avšak aspoň čiastočne môže zmierniť útrapy žalobcov spôsobené neoprávneným zásahom žalovaného v 1. rade do ich osobnostného práva.

41. Na základe vyššie uvedené súd žalobe žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy vyhovel v rozsahu tak, ako to je uvedené vo výroku rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol takto:
42. Podľa § 255 CSP ods. 1 súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

43. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

44. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

45. Podľa § 262 ods. 2 CSP O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

46. Žalobcovia sa podanou žalobou domáhali proti žalovaným náhrady nemajetkovej ujmy spolu vo výške 150.000,- Eur. Pri rozhodovaní o trovách konania súd vyhádzal zo skutočností, že nemajetková ujma sa z hľadiska rozhodovania o trovách konania vyznačuje určitými špecifikami. Kým majetkovú škodu možno objektivizovať a vyčísliť, v prípade nemajetkovej ujmy náhrada slúži na primerané odškodnenie zásahu do objektívne nemerateľných hodnôt, a preto určenie jej výšky spočíva do určitej miery na úvahe súdu. Pokiaľ výška plnenia závisí aj na úvahe súdu, nevedia žalobcovia výsledok sporu ovplyvniť, a tak prípadné nevyhovenie žalobe v celom jej rozsahu, nemožno považovať za čiastočný neúspech. Naviac, tak ako súd poukázal v bode 33. tohto rozsudku, rozhodovacia prax súdov pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy veľmi rozdielna a závislá od osobitých okolností tohto ktorého prejdnávaného prípadu. Nepriznanie náhrady nemajetkovej ujmy v celej uplatnenej výške, preto nepredstavuje čiastočne procesný neúspech žalobcov, a je dôvodné v rozhodnutí o trovách konania aplikovať ust. § 255 ods. 1 CSP s tým, že pri vyčíslení výšky náhrady sa za hodnotu sporu považuje výška priznaného plnenia. Skutočnosť, že súd nepriznal žalobcom náhradu nemajetkovej ujmy v požadovanej výške 150.000,- Eur teda nemožno považovať za procesný neúspech žalobcov, a preto súd priznal žalobcom podľa vyššie citovaného ust. § 255 ods. 1 CSP voči žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z priznanej náhrady nemajetkovej ujmy. Vo vzťahu k charakteru postavenia žalovaných v rade 1/ a 2/ je zrejmé, že z výroku o spôsobe plnenia, na ktorú boli žalovaní zaviazaní tak, že „plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného“, ipso facto vyplýva, že žalovaní sú povinní nahradiť žalobcovi „spoločne“ jedny trovy konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd v dvoch písomných vyhotoveniach.

Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech rozhodnutie bolo vydané.

Podľa § 363 CSP sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 a ods. 2 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že:
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.